

Het Magnoliahof: Betty en Wende

Van Susan Muskee verscheen eveneens bij LOFT Books

In de serie Liefde, natuurlijk:

Scones en spotlights

Polaroids en poederdozen

Marathons en makkataart

Siervuurwerk en sneeuwvlokken

In de serie Het Magnoliahof:

Donna

Juna

Betty

Wende

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Susan Muskee

Het Magnoliahof

Betty
Wende

LOFT Books
Amsterdam

Betty

1

Soms denk ik dat het tijd wordt om mijn Badboetiek aan de wilgen te hangen. Ik ben immers bijna vijfenzestig: een respectabele pensioenleeftijd – buiten beschouwing latend dat die leeftijd vandaag de dag steeds verder naar achteren wordt geschoven. Het zal me niks verbazen als de gemiddelde Nederlander over een jaar of honderd al met één been in het graf staat voordat ze hun werk kunnen neerleggen.

Maar de vraag is: hoe weet je wanneer het tijd is? Hoe weet ik wanneer ik er klaar voor ben om voor de allerlaatste keer de sleutel van mijn geliefde winkel om te draaien? Wil ik mijn Badboetiek wel aan de wilgen hangen?

Ik hou van mijn winkel. Al vijftien jaar lang, elke dag. Of, nou ja... Bijna elke dag. Op veruit de meeste dagen sta ik 's ochtends fluitend naast mijn bed en kruip ik 's avonds moe maar voldaan weer onder de wol. Op andere dagen... word ik uitgekafferd door iemand die roept dat haar kat er nu bijloopt als een sterrenhemel met vacht dankzij de glitters uit mijn Discobal.

‘Mevrouw,’ probeer ik op een zo kalm mogelijke toon te zeggen. ‘Op de verpakking van de bruisbal staat dat het belangrijk is om de badkuip na te spoelen na gebruik, zodat eventuele achterblijvende glitters verdwijnen. Zodat... Nou ja, zodat dit soort dingen niet gebeuren.’

Ik gebaar naar haar telefoon, die met het scherm ontgrendeld op mijn toonbank ligt en een foto toont van een schitterende kat – letterlijk. Het beestje zelf lijkt er overigens geen enkel probleem mee te hebben en ligt uitgestrekt op zijn rug op iets wat lijkt op een dekbedovertrek. Een minstens zo glitterend dekbedovertrek, dat wel.

‘Dat is zo te zien alleen wel iets te laat,’ zeg ik voorzichtig. ‘Maar ik kan u geruststellen: de glitters zijn biologisch afbreekbaar en zijn niet schadelijk voor mens of dier. Dus dat uw kat onder de glitters zit is behalve een grappig gezicht verder geen enkel probleem. Echt niet. Wat wel kan gebeuren is dat... Tijger, zei u, toch?’

Ze knikt kort.

‘Dat Tijger als hij zichzelf wast wat glitters binnenkrijgt,’ zeg ik. ‘Maar ze zijn volkomen veilig, ook bij inname. Dus als hij wat binnenkrijgt, komt het er gewoon via de natuurlijke weg weer uit. Eventueel ziet u dan nog wat restjes in zijn ontlasting.’

De vrouw grist haar telefoon van de toonbank en drukt hem geschrokken tegen haar borst, alsof het Tijger in hoogsteigen persoon is. Ze draagt een bril met een extreem smal montuur; zo smal dat ik me niet kan voorstellen dat ze er iets doorheen ziet. Ze kijkt angstig op het scherm, dan naar mij en dan weer naar het scherm. ‘Bedoelt u nou dat hij last kan krijgen van glitterpoep?’

Ik probeer mijn gezicht in de plooi te houden. Echt, ik probeer het echt met alles wat ik in me heb. Maar het is de foto van de kat, de zwarte vacht die onder de glitters zit en het vooruitzicht van de sprankelende kattenbak die me over de rand van de afgrond duwen. Mijn normaal gesproken zo ondoordringbare klantvriendelijke gezicht begint langzaam barstjes te vertonen. Barstjes die uitgroeien tot steeds groter wordende scheuren, totdat mijn mondhoeken het niet meer houden en millimeter voor millimeter omhoog krullen.

‘Ja,’ piep ik.

Uit zelfbescherming duik ik een beetje weg achter mijn toon-

bank, maar dan zie ik het gebeuren. Voor mijn ogen verandert de koude, norske dame in een giechelend schoolmeisje. Ze perst haar lippen op elkaar, drukt haar vuist tegen haar mond en kijkt me guitig aan.

‘Glitterpoep,’ zegt ze, waarna ze een keiharde lachbui krijgt.

Als we beiden ruim een volle minuut over de toonbank hebben gelegen van het lachen en ik mijn bril moet afzetten om de tranen uit mijn ogen te vegen, buig ik me naar haar toe en leg ik mijn hand op haar onderarm.

‘Ik beloof echt dat het geen kwaad kan. Hier, laat me het goedmaken met u.’

Ik kom achter de toonbank vandaan en loop naar de lange wand aan de zijkant van mijn winkel. De wand is van boven tot onder gevuld met bruisballen in allerlei soorten, maten, geuren en kleuren.

‘U zei dat uw dochter de Discobal had gebruikt, toch?’ vraag ik over mijn schouder.

‘Ja,’ zegt ze. ‘Ik moet toegeven dat het daarna erg lekker rook in de badkamer. Maar ik schrok gewoon van de glitters.’

Ik knik. ‘Begrijp ik volkomen. Het geeft een extra dimensie aan de bruisbal, maar meestal zit je zelf ook helemaal onder de glitters na het badderen. Niet iedereen vindt dat leuk. Houdt u van fruitige geuren?’

Ik buig me naar een van de kratten met de Dynamietstaaf erin: een van mijn bestsellers. Het is een bruisbal in de vorm van een dynamietstaaf, die ‘een explosie van geur’ afgeeft zodra je hem in bad gooit. Het lontje wordt gevormd door gevriesdroogde en daarna samengeperste rode vruchten.

‘Aardbei en framboos,’ zeg ik. ‘Zónder glitters. Het is de favoriet van mijn dochter en stiekem ook van mij.’

De vrouw pakt de Dynamietstaaf aan en schuift haar bril iets naar beneden. Ze kijkt er enigszins wantrouwend naar, maar zodra ze eraan ruikt verzacht haar gezicht. ‘Och, dat ruikt heerlijk. Zoet, maar toch niet te overweldigend. En zonder glitters, zei u?’

‘Helemaal zonder glitters. Ik zou voor de zekerheid uw badkuip nog even naspoelen, want ik weet niet of uw kat echt alles heeft meegenomen. Om herhaling te voorkomen, zullen we maar zeggen.’

Ze glimlacht. ‘Dat had ik gisteren al gedaan. Ik heb de badkamer van boven tot onder geпоetst in een schoonmaakwoede die ik al jaren niet gevoeld had. Daarna heb ik driekwart kleefroller over de vacht van Tiggertje gehaald, maar de kans dat hij in de tussentijd al een heleboel heeft opgelikt is aanzienlijk.’ Haar gezicht betreft. ‘Kan het echt geen kwaad?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Het kan écht geen kwaad. Maakt u zich geen zorgen. Veel glitter wordt gemaakt van flinterdunne schaaftjes plastic. Microplastics, noemen we dat. Die zijn schadelijk, dus ik heb er bewust voor gekozen geen producten met plastic glitters in te kopen.’ Ik zet een paar stappen naar achteren en pak een Discobal uit het rek. ‘Misschien dat u de term wel kent: de glitter in deze bruisballen wordt gemaakt van mica. Dat is een mineraal dat wordt gewonnen in mijnen, maar ook in een laboratorium kan worden geproduceerd. Synthetisch dus.’

‘Volgens mij heb ik ooit weleens iets over mica gelezen,’ zegt de vrouw peinzend.

‘Dat kan, die ene grote keten in de stad gebruikt het ook,’ zeg ik. ‘Wellicht dat u het daar bent tegengekomen? Tegenwoordig zijn er steeds meer groothandels die het gebruiken voor hun producten, waardoor ook kleinere boetiekjes zoals ik milieuvriendelijke alternatieven kunnen aanbieden.’ Ik tik kort op de hand waar ze de Dynamietstaaf mee vasthoudt en reik dan naar een van de andere kratten, die gevuld is met knalblauwe bruisballen. ‘Als u wilt, krijgt u die van mij. Voor uzelf of voor uw dochter. En ik denk het niet, maar mocht u liever tóch iets met glitters willen, dan is deze een leuk alternatief. Dit is De Smurf. Zoete vanille met een tikkeltje munt. Ik krijg vaak te horen dat het ruikt naar...’

‘Kauwgom!’ roept ze uit als ze de bruisbal besnuffelt.

‘Inderdaad,’ zeg ik glimlachend. ‘Een beetje geïnspireerd op smurfenijs, dat smaakt hetzelfde. Al moet ik toegeven dat de laatste keer dat ik smurfenijs heb gegeten, aardig lang geleden is.’

‘Ik vind het vreselijk.’ De vrouw huivert. ‘Maar toevallig vindt mijn dochter het heerlijk, dus ik zou deze graag willen kopen. Als goedmaker voor haar, want ik schrok zo van die glitters op Tijger... Misschien heb ik iets te heftig gereageerd.’

Ik knik begrijpend. ‘Dat hebben we allemaal weleens, volgens mij. Ik weet niet hoe oud uw dochter is, maar toen de mijne jong was, heb ik haar vaak genoeg de wind van voren gegeven over iets waar ik achteraf beter eerst twee keer over na had kunnen denken.’

‘Ze is twaalf,’ antwoordt de vrouw, terwijl ze met me meeloopt naar de toonbank, waar ik de bruisballen in twee papieren zakjes stop. ‘De grootste spiegel die ik heb. Daar bereidt niemand je op voor, hè? Het moederschap.’

Ik plak de zakjes dicht met mijn officiële De Badboetiek-stickers – lichtgroen met goudkleurige letters.

‘Ik denk dat ik haar mijn excuses moet aanbieden.’ De stem van de vrouw is zachter dan daarnet en ze zegt het meer tegen zichzelf dan tegen mij. ‘Ik ben echt flink tegen haar uitgevaren.’

Ik stop de zakjes in een papieren tasje, buig me over de toonbank heen en reik naar de display met badolie. Na even zoeken pak ik er mijn favoriet uit.

‘Lavendel,’ zeg ik terwijl ik het bij het tasje doe. ‘De bruisballen zijn voor uw dochter, maar deze is voor u. Ik heb zo het idee dat u wel een ontspannen bad kunt gebruiken.’ Ik geef haar een knipoog en toets het bedrag voor de Smurf in op het pinapparaat.

Als de vrouw haar pincode heeft ingetoetst en het pinapparaat de drie welbekende piepjes laat horen, zeg ik: ‘Ik heb bij mijn dochter gemerkt dat eerlijk zijn het beste werkt. Gewoon toegeven dat je het als ouder af en toe ook niet meer weet. En dat het best even schrikken is als de kat ineens is veranderd in wandelende kerstversiering.’

Ze glimlacht waterig naar me. ‘Hartelijk bedankt. En voor u ook mijn excuses, dat ik zo tegen u uitviel.’

Ik wuif het weg met een onbeholpen gebaar en overhandig de vrouw het tasje. ‘Geen zorgen. Ik neem u niets kwalijk.’

Als het belletje boven de deur klingelt en ik de vrouw naar haar fiets zie lopen, leun ik tegen de balie aan en dwalen mijn gedachten af naar Vera. Ik denk aan hoe ze, al die jaren geleden, in het ziekenhuis op mijn borst werd gelegd na een bevalling die soepeler verliep dan ik had verwacht.

Maar het moederschap zelf, daar had ik me totaal op verkeken. Vanaf het moment dat onze dochter me met haar grote, bruine ogen aankeek, veranderde alles. In positieve zin, weliswaar, maar het was alsof iemand de wereld honderdtachtig graden had gedraaid en iedereen wist wat daarvan de bedoeling was, behalve ik.

Gedachteloos pak ik een flesje badolie en laat het door mijn handen gaan.

Jan en ik hadden nog geen plannen om een gezin te stichten. Sterker nog, we hadden het er nog niet eens over gehad. Mijn cyclus was erg regelmatig en ik wist op de dag precies wanneer mijn eisprong was, dus ook wanneer mijn vruchtbare dagen waren. Onze anticonceptie bestond eigenlijk vooral uit geen seks hebben op die vruchtbare dagen. Ontzettend naïef, natuurlijk. En gedoemd te mislukken. Voorbehoedsmiddelen zijn immers niet voor niets uitgevonden.

Mijn zwangerschap betekende dan ook dat we Het Gesprek met enige haast moesten voeren. Jan vertelde dat hij altijd al een gezin had gewild en ik had ook een kinderwens – al was dat in mijn hoofd ‘ergens rond mijn dertigste’ – dus de beslissing werd genomen. We sloegen een pad in waarop we nooit meer konden om draaien: het ouderschap. We trouwden, Vera werd geboren en dat was dat. Vanaf dat moment waren we een gezin.

Mijn gedachten worden onderbroken door het belletje boven de deur. Ik zet het flesje neer en mijn gezicht klaart op als ik opkijk.

‘Ik kom mijn dame ophalen voor ons afspraakje.’

Ik schiet in de lach en schud mijn hoofd. ‘Je dame? Zijn we ineens terug in de jaren zestig?’

‘Nee, maar ik mag je toch wel mijn dame noemen? Of heb je liever “mijn meisje”?’ Bram neemt zijn hoed af en drukt een kus op mijn wang. ‘In dat geval kom ik mijn meisje ophalen voor ons afspraakje. U vraagt, wij draaien. Zo werkt dat.’

Mijn oog valt op het tasje dat hij vastheeft. ‘Wat is dat?’

‘Koekjes voor Donna. Of eigenlijk het restant van de koekjes voor Donna. Ik heb er wat extra gebakken vandaag, zodat we vanavond iets lekkers hebben voor bij de koffie. Juna heeft er ook een paar meegepikt voor haar en Kaj, maar ik heb er nog een stuk of acht over.’

‘Een stuk of acht? Dat moet genoeg zijn voor minstens een week,’ zeg ik fronsend.

‘Ja... Zoiets,’ zegt hij, maar ik zie aan alles dat hij het niet eens is met die beredenering. ‘Moet je nog veel doen? Ik heb een stoofpotje opstaan en wil niet te lang wegblijven.’

Ik zet een stap naar voren en geef hem een kus, simpelweg omdat ik de behoefte heb hem aan te raken. ‘Je hoeft me niet elke dag op te halen. Dat weet je wel, toch? Ik kan ook gewoon naar jou toe komen nadat ik heb afgesloten. Die tien minuten lopen red ik denk ik wel in mijn eentje.’

Hij legt zijn hoed en het tasje op de toonbank en loopt eromheen om de sleutelbos uit het bakje eronder te pakken. Met de sleutels in zijn hand loopt hij naar de deur. ‘Weet ik, maar ik vind het leuk. Ik ben maar drie dagen per week aan de overkant. Dat is vrijwel niets.’

Ik glimlach. ‘Je bent met pensioen, weet je nog? Is dat niet een beetje het doel van gepensioneerd zijn: genieten van een leven dat niet voor het grootste gedeelte wordt opgeslokt door werk?’

Ik wacht tot hij de deur op slot heeft gedraaid en tik dan de dagafsluiting aan op de kassa. Het bonnetje met daarop de omzet

komt met een mechanisch geluid tevoorschijn en ik trek de kassalade open om het geld te tellen.

Bram wacht tot ik alles heb ingevuld, en zegt dan: 'Ik mis het gewoon soms. Dat gevoel van: hier doe ik het voor. Hier kom ik mijn bed voor uit. Ik weet dat veel mensen naar hun pensioen toewerken, maar ik had dat helemaal niet.'

Ik doe de telling van de kassalade en de bijbehorende omzetuitdraai in de map onder de toonbank en neem de lade mee naar achteren. 'Waarom ben je dan gestopt? Je was 65. De meeste zelfstandig ondernemers plakken er minstens nog een aantal jaren achteraan.'

Als ik geen antwoord krijg, draai ik me om en zie ik dat hij zijn schouders ophaalt. 'Ik vond het wel genoeg geweest. Dat is eigenlijk alles.'

Ik knik, maar echt begrijpen doe ik het niet. Zou ik ook ooit zo naar mijn winkel kunnen kijken? Komt die dag waarop dat gebeurt vanzelf, of is die dag allang geweest maar doe ik alsof ik dat niet heb gemerkt?

Brams woorden echoën door mijn hoofd als ik de kassalade in de kluis zet en de winkel weer inloop. Ik controleer of de sleutels weer in het bakje liggen en zet bij de voordeur het alarm erop.

Genoeg geweest.

Ja... Misschien wel.